

dramatism, cu interpretări convingătoare, singurul dintre cele trei care arată, pe de-a-ntregul, adevăratul potențial al trupei de amatori din Vatra Dornei.

Am reținut, în cele trei spectacole ale acestui colectiv, aproape aceiași interpreți. Alături de mai experimentatul Gheorghe Stoleru, neconcludent în Mușat (din **Jocul vieții...**), dar foarte bun în Dragomir (**Năpasta**), joacă Tatianna Lăcătușu, o ingenuă dramatică de o remarcabilă expresivitate, Mioara Nistor, interpretă cu farmec și personalitate, Orodol Olaru, foarte tânăr, dar fără îndoială, înzestrat, sensibil, inteligent; Ilie Petriuc, Doina Coțovanu, Steliana Cazan, Nicolae Udrișteanu, Vasile Crișmaru. Ei sînt de profesie ingineri, tehnicieni, muncitori, elevi, au pasiune pentru teatru și au talent. Ei alcătuiesc o trupă și doresc să aibă o activitate continuă. Și, dealtfel, au. Munca lor se desfășoară sub îndrumarea unui regizor amator, Laurian Oniga, tânăr pasionat și inteligent, animat de cele mai vrednice intenții și aspirații, neobosit și nemulțumit de sine. Cine știe, poate va deveni, trecînd prin școală, un bun regizor. Deocamdată, spectacolele sale arată o neîndoielnică 'vocație, dar și o certă lipsă de experiență. Se simte aici, la Vatra Dornei, nevoia îndrumării venite din partea unor profesioniști ai scenei.

Știm, e greu pentru dorneni să stabilească un contact permanent cu vreuna dintre instituțiile profesioniste, care, cum, spunem, sînt la mare distanță de localitatea lor. Dar se pot găsi forme de consultare periodică, privitor la repertoriu, la stadiile de lucru ale spectacolelor. După cum s-a putut vedea, prezența profesionistului printre amatori este întotdeauna benefică.

A doua problemă pe care o ridică activitatea Teatrului popular din Vatra Dornei este aceea a adevărării repertoriului la pregătirea, gustul, preferințele, cerințele publicului.

Măsurîndu-și mai circumspect puterile, este necesar ca acest tânăr și, fără nici o îndoială, înzestrat colectiv, animat de cele mai frumoase intenții, însuflețit de dragoste pentru arta scenică, să caute, în zestre repertorială atît de bogată și atît de diversă, piese care să constituie, prin ele însele, o atracție pentru spectatori din Vatra Dornei. Nu neapărat ușurele, nu neapărat superficiale, dar mai accesibile, mai atractive și, la urma urmei, mai potrivite și stării de spirit a celui venit la odihnă. Căutîndu-și profilul, colectivul dornean trebuie să-și dobîndească, mai întii, încrederea și statornicia publicului său.

Virgil MUNTEANU

Un precursor

La 25 februarie 1881, se stinge, la București, Cezar Bolliac. Încă la înființarea armatei naționale, membru al Societății filarmonice, secretar al Guvernului provizoriu (1848), unionist înflăcărat, în exil și sub Cuza, demnitar al Statului, gazetar fervent și poet aflat sub zodia romantismului, acest „om al patruzeci și optului“, care s-a bucurat de încrederea lui Bălcescu, este asimilat ilustrei galerii de personalități așezate la temelgia României moderne.

În vastul său program de propășire, teatrul național și-a aflat locul meritat. Paginile *Curierului românesc*, ale *Gazetei Teatrului Național*, dar mai ales ale publicațiilor sale, *Buciumul* (1857) și *Trompeta Carpaților* (1865), fodiesc de notițe și articole teatrale, sub proprie semnătură sau inspirate de el, pătrunse de duh patriotic, încălzite de entuziasm, trecute hîrtiei cu graba de a marca, deplin, via impresie lăsată de reprezentăția în limba națională. Bolliac vădește, în scrierile sale despre teatru, un temperament de animator; el încurajează și îndrumă, observă și caută să trezească interesul obștesc pentru scenă. Începuturile

teatrului cult în Muntenia, datorate Societății filarmonice (1833), și evoluția ulterioară a scenei bucureștene sînt legate și de numele lui.

Pentru multele sale merite, Eminescu scria, în „Timpul“, la 27 februarie: „Pana sa a fost în serviciul intereselor naționale, astfel cum le înțelegea și le-a rezolvat Cuza Vodă. (...) Atît *Buciumul* cit și *Trompeta Carpaților* au fost la vremea lor ziare foarte mult citite, scrise fiind în graiul viu al poporului, cu acel bun-simț și cu acea bogăție de locuțiuni și figuri cari, ele abia, dau un caracter curat național și propriu limbii noastre“.

I. N.